

De samenstelling van het Dagelijks Bestuur was eind 2020 als volgt:

	<u>DAGELIJKS BESTUUR</u>	<u>datum van aftreden</u>
Voorzitter:	mr. ing. E.R.C. van Toorenburg	1-1-2022
Ondervoorzitter:	ir. J.C. van der Poel	1-1-2022
Leden:	ir. F. Sperling	1-1-2022
	mr. ing. D.H. Poelman	1-1-2022
Secretaris/penningmeester:	mr. J.P. van den Berg	

Het Algemeen Bestuur was eind 2020 als volgt samengesteld:

<u>De Maatschappij</u>		
ir. J.C. van der Poel	Apeldoorn	1-1-2022
ir. C. Metselaar	Uden	1-1-2021
ir. H.H.M. Witteveen	Voorburg	1-1-2022

<u>Koninklijk Instituut van Ingenieurs KIVI</u>		
prof. dr. ir. L.A.M. van Dongen	Eindhoven	1-1-2024
mr. ing. D.H. Poelman	Delft	1-1-2022
ir. F. Maatje	Sassenheim	1-1-2024

<u>NLingenieurs</u>		
ir. F. Sperling	Hoevelaken	1-1-2022
ir. B. Schot	Best	1-1-2024
ir. J.F.C. Kupers	Nieuwegein	1-1-2024

Het Algemeen Bestuur had eind 2020 geen vacatures.

In 2020 zijn negen zaken aangebracht. Van alle nog lopende zaken werden zeven zaken ingetrokken, waarvan twee omdat de waarborgsom niet werd voldaan .

De Raad had eind 2020 elf zaken in behandeling; één zaak uit 2015, één zaak uit 2017, drie zaken uit 2019 en zes zaken uit 2020.

In 2020 is in drie zaken vonnis geweest. In twee zaken trad één arbiter op en in één zaak traden drie arbiters op.

Het jaar werd afgesloten met een positief resultaat van € 665,--.

Den Haag, september 2021

J.P. van den Berg

OVERZICHT VAN DE IN 2020 BEHANDELDE ZAKEN

1. VONNIS van 18 februari 2020
Zaaknummer: 18/08
Arbiters: ir. C. Metselaar, ir. J.A.J.M. Dekkers en mr. ing. D.H. Poelman

Opdracht aanpassen/uitbreiden ontruimingsinstallatie; meerwerk; ongerechtvaardigde verrijking; wettelijke handelsrente ex artikel 6:119a BW; artikel 6:58 BW (schuldeisersverzuim)

T. heeft H. opdracht gegeven voor het aanpassen/uitbreiden van een ontruimingsinstallatie in een kantoorgebouw voor een bedrag van € 42.050,-. H. vordert betaling van een bedrag van € 104.055,20, primair op grond van verricht meerwerk. Hieraan heeft zij onder andere ten grondslag gelegd dat de betreffende installatie in veel slechtere staat verkeerde dan waarvan zij in haar prijsopgave is uitgegaan. Volgens H. was geen sprake van uitbreiding/aanpassing van de installatie, waarop de opdracht zag, maar van nagenoeg volledige vervanging van de bekabeling. H. stelt zich op het standpunt dat het de verantwoordelijkheid van T. was om voorafgaand aan de offerteaanvraag onderzoek te doen naar de staat van de installatie en H. hierover te informeren.

Arbiters zijn van oordeel dat het de eigen verantwoordelijkheid van H. was om voorafgaand aan haar prijsopgave onderzoek te doen naar de staat van de installatie en dat het voor haar risico komt als de installatie in veel slechtere staat verkeerde dan waarvan zij in haar prijsopgave is uitgegaan. Dit volgt niet alleen uit de aard van de opdracht, maar ook uit de offerteaanvraag. H. had dan ook op de hoogte kunnen en moeten zijn van de staat van de installatie. Dit geldt temeer nu zij eerder in opdracht van T. werkzaamheden had verricht op de vierde en vijfde verdieping van het betreffende kantoorgebouw, waarbij zij - naar eigen zeggen - een sterk verouderde installatie aantrof.

Arbiters zijn dan ook van oordeel dat H. bij T. geen meerwerk in rekening kon brengen als gevolg van de door haar gestelde omstandigheid dat de installatie in veel slechtere staat verkeerde dan waarvan zij in haar prijsopgave is uitgegaan. Dit geldt zowel voor het door H. gestelde meerwerk bestaande uit het vervangen van meer bekabeling dan waarvan zij was uitgegaan, als het door haar gestelde meerwerk als gevolg daarvan (uitlopen planning, minder efficiënte manier van werken, zelf openen en dichtmaken van plafonds, etc.).

Dit zou naar het oordeel van arbiters slechts anders zijn indien T. aan H. opdracht(en) zou hebben gegeven voor het verrichten van meerwerk of akkoord zou zijn gegaan met het door H. verrichten en in rekening brengen van meerwerk. Daarvan is echter niets gebleken. Weliswaar heeft H. gesteld dat T. mondelinge opdrachten heeft gegeven voor het meerwerk waarvoor H. betaling vordert, maar T. heeft dit uitdrukkelijk betwist. Naar het oordeel van arbiters mocht van H. verwacht worden dat zij eventuele afspraken over door haar te verrichten en in rekening te brengen meerwerk op enigerlei wijze schriftelijk zou vastleggen/bevestigen. In ieder geval mocht van H. verwacht worden dat zij gedurende de uitvoering van haar werkzaamheden T. op enigerlei wijze schriftelijk en onderbouwd zou informeren over haar te verrichten of verricht meerwerk en de financiële consequenties daarvan. Vaststaat dat dit niet is gebeurd. H. heeft T. slechts achteraf, na uitvoering van haar werkzaamheden, schriftelijk (per e-mail) geïnformeerd over de door haar in totaal aan de werkzaamheden bestede extra

uren en de redenen hiervoor, zonder daarbij (duidelijk) aan te geven welke (extra) uren waaraan zijn besteed.

T. heeft erkend dat H. meerwerk heeft verricht bestaande uit het plaatsen van extra condensatoren en als gevolg van de door D. veroorzaakte storing, maar dat H. heeft nagelaten te specificeren welke uren zij hieraan heeft besteed, zodat T. niet tot betaling van dit meerwerk heeft kunnen over gaan. Bij de mondelinge behandeling heeft T. aangegeven te denken dat H. een aanspraak heeft op ongeveer € 15.000,- voor de extra geplaatste condensatoren en op ongeveer € 1.000,- voor de halve dag storing. Dit heeft H. niet weersproken. Gelet hierop achten arbiters het redelijk dat T. aan H. ter zake bedragen van € 15.000,- en € 1.000,- exclusief BTW betaalt. Voor het overige komt de vordering van H. op de primaire grondslag van verricht meerwerk niet voor toewijzing in aanmerking.

De vordering van H. is subsidiair gebaseerd op ongerechtvaardigde verrijking. Deze grondslag wijzen arbiters af, alleen al omdat H., tegenover de gemotiveerde betwisting van T., onvoldoende heeft gesteld waarom T. door de werkzaamheden van H. zou zijn verrijkt.

Arbiters wijzen de vordering van H. toe tot een bedrag van € 16.000,- exclusief BTW en wijzen de vordering voor het overige af.

H. heeft betaling gevorderd van de wettelijke handelsrente ex artikel 6:119a BW vanaf de vervaldatum van de factuur van 16 april 2018. Naar het oordeel van arbiters heeft T. zich echter terecht op het standpunt gesteld dat H. ter zake van de verplichting van T. tot gedeeltelijke betaling van deze factuur, voor zover deze factuur betrekking heeft op door H. verricht meerwerk bestaande uit het plaatsen van extra condensatoren en als gevolg van de door D. veroorzaakte storing, in schuldeisersverzuim in de zin van artikel 6:58 BW verkeert, omdat H. heeft nagelaten te specificeren welke uren zij hieraan heeft besteed, zodat T. niet tot betaling van dit meerwerk heeft kunnen overgaan. Pas met dit vonnis weet T. welke betalingsverplichting zij ter zake heeft en komt een einde aan het schuldeisersverzuim van H. Arbiters veroordelen T. dan ook tot betaling van de wettelijke handelsrente ex artikel 6:119a BW vanaf twee weken na de datum van dit vonnis, tot de dag van betaling.

Arbiters achten het redelijk dat H. als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij de arbitragekosten draagt en de kosten van juridische bijstand van T. vergoedt tot een bedrag van € 5.000,-.

2. VONNIS van 20 februari 2020
Zaaknummer: 18/07
Arbiter: ir. E.S. Hora Siccama

Werkzaamheden WKK-installatie; relatie met all-in-serviceovereenkomst; finale regeling; afwijzing vorderingen

B. heeft H. in 2007 opdracht gegeven voor het leveren, monteren en inbedrijfstellen van een warmte/krachtinstallatie (WKK-installatie) voor het glastuinbouwbedrijf van B. De opdracht is door H. uitgevoerd.

Partijen hebben in 2007 ook een all-in-serviceovereenkomst voor de WKK-installatie gesloten.

In 2011 heeft H. de generatorschakelaar vervangen. Hiervoor heeft H. bij factuur van 23 mei 2011 B. een bedrag van € 16.635,16 in rekening gebracht. Bij creditfactuur van 3 februari 2012 heeft H. de factuur van 23 mei 2011 met 50%, zijnde een bedrag € 8.317,59, gecrediteerd.

In 2016 heeft B. haar glastuinbouwbedrijf, inclusief WKK-installatie, verpacht aan G.

In 2017 heeft H. in opdracht van G. werkzaamheden aan de WKK-installatie uitgevoerd en daarbij de generatorschakelaar vervangen. De daarvoor door H. aan G. verstuurde factuur van € 20.000,- is door G. niet betaald.

Op 24 november 2017 heeft een overleg plaatsgevonden tussen B., H. en G. Kort hierna heeft G. aan H. een bedrag van € 15.000,- betaald. Bij factuur van 6 december 2017 van G. aan B. is dit bedrag voor rekening van B. gebracht.

Bij creditfactuur van 8 december 2017 heeft H. de resterende 50% van de factuur van 23 mei 2011, zijnde een bedrag van € 8.317,59, aan B. gecrediteerd.

B. vordert in conventie schadevergoeding van H. ter hoogte van het door B. aan G. betaalde bedrag van € 15.000,-. Daaraan heeft zij ten grondslag gelegd dat H. de tussen B. en H. in 2007 gesloten all-in-serviceovereenkomst niet behoorlijk is nagekomen en/of dat H. jegens B. een onrechtmatige daad heeft gepleegd, doordat H. van G. betaling heeft gevorderd van een bedrag van € 15.000,- voor de vervanging van de generatorschakelaar terwijl H. op grond van de serviceovereenkomst de generator diende te vervangen, met als gevolg dat B. op grond van de tussen B. en G. gesloten pachtovereenkomst een bedrag van € 15.000,- moest betalen aan G.

In reconventie vordert H. betaling van de factuur van 23 mei 2011 ten bedrage van 16.635,16.

Arbiter ziet aanleiding de vorderingen van partijen in conventie en reconventie gezamenlijk te beoordelen. Arbiter overweegt dat H. heeft gesteld dat partijen tijdens het overleg op 24 november 2017 een finale regeling hebben getroffen, inhoudende dat G. voor de door H. verrichte werkzaamheden in 2017 een bedrag van € 15.000,- zou betalen (in plaats van het overeengekomen bedrag van € 20.000,-) en dat H. de resterende 50% van de factuur van 23 mei 2011 aan B. zou crediteren. Dit heeft H. naar het oordeel van arbiter voldoende aannemelijk gemaakt. B. heeft de door H. gestelde afspraken weliswaar betwist, doch heeft deze betwisting niet onderbouwd. Van doorslaggevend belang acht arbiter dat aan de door H. gestelde afspraken ook daadwerkelijk uitvoering is gegeven. G. heeft het bedrag van € 15.000,- kort na het overleg op 24 november 2017 betaald en H. heeft de resterende 50% van de factuur van 23 mei 2011 bij creditfactuur van 8 december 2017 aan B. gecrediteerd. Arbiter acht daarbij ook van belang dat B. deze creditfactuur heeft geaccepteerd en niet aannemelijk gemaakt dat aan deze creditfactuur andere redenen ten grondslag liggen dan de door H. gestelde afspraken.

Arbiter oordeelt dat de betaling van het bedrag van € 15.000,- door G. aan H. niet ten onrechte en met instemming van B. heeft plaatsgevonden en dat alleen al daarom de vorderingen van B. in conventie niet kunnen worden toegewezen.

Ook de vorderingen van H. in reconventie kunnen naar het oordeel van arbiter niet worden toegewezen, nu de factuur van 23 mei 2011 waarvan H. betaling vordert door H. in zijn geheel is gecrediteerd.

Arbiter acht het redelijk dat B. de arbitragekosten in conventie draagt, dat H. de arbitragekosten in reconventie draagt en dat partijen hun eigen kosten van juridische bijstand dragen.

3. VONNIS van 9 april 2020
Zaaknummer: 18/11
Arbiter: prof. dr. ir. L.A.M. van Dongen

Aannemingsovereenkomst; gebrekkige vloer? Niet voldaan aan klachtplicht ex artikel 6:89 BW

Partijen hebben een aannemingsovereenkomst gesloten voor de verbouwing van de tandartspraktijk van N. c.s. door D. N. c.s. zijn van oordeel dat de door D. geleverde en gelegde vloer gebrekkig is en niet voldoet aan hetgeen zij op grond van de overeenkomst tussen partijen mochten verwachten. Zij vorderen primair D. te veroordelen de vloer te slopen, af te voeren en een nieuwe vloer te leveren en aan te brengen en subsidiair D. te veroordelen aan N. c.s. een bedrag van € 19.965,- te betalen. Ook vorderen N. c.s. - zowel primair als subsidiair – D. te veroordelen tot vergoeding van de door N. c.s. te lijden schade over de periode waarin herstelwerkzaamheden aan de vloer uitgevoerd zullen worden, nader op te maken bij staat.

D. heeft onder andere als verweer gevoerd dat N. c.s. niet voldaan hebben aan hun klachtplicht op grond van artikel 6:89 BW, zodat zij op een eventueel gebrek in de prestatie van D. geen beroep meer kunnen doen. Dit verweer slaagt naar het oordeel van arbiter. Uit de vaststaande feiten en de stellingen van N. c.s. volgt dat zij reeds ten tijde van het opleveroverleg van 28 augustus 2015 bekend waren met het door hen gestelde gebrek aan de vloer. Bij het eindgesprek van 26 november 2015 hebben N. c.s. hierover echter geen opmerking gemaakt, zodat D. er naar het oordeel van arbiter vanuit mocht gaan dat de kwaliteit van de vloer voor N. c.s. geen punt meer was. Pas bij e-mail van 7 maart 2017 zijn N. c.s. bij D. op het gestelde gebrek aan de vloer teruggekomen. Dit is naar het oordeel van arbiter te laat. Door D. pas na ruim achttien maanden na 28 augustus 2015 en pas na ruim vijftien maanden na het eindgesprek van 26 november 2015 (weer) te confronteren met het gestelde gebrek, hebben N. c.s. D. de mogelijkheid ontnomen om tijdig onderzoek te doen naar het gestelde gebrek, de mogelijke oorzaken daarvan en het gebruik van de vloer door N. c.s. vanaf 28 augustus 2015 en 26 november 2015. Arbiter is dan ook van oordeel dat N. c.s. niet hebben voldaan aan hun klachtplicht op grond van artikel 6:89 BW, zodat zij op het door hen gestelde gebrek in de prestatie van D. geen beroep meer kunnen doen. Arbiter wijst de vorderingen van N. c.s. af.

Arbiter acht het redelijk dat N. c.s. als de in het ongelijk gestelde partij de arbitragekosten dragen en dat N. c.s. de kosten van juridische bijstand van D. vergoeden tot een bedrag van € 4.000,-.